

ANDRA SÖNDAGEN EFTER PINGST: KRISTI KROPPS OCH BLODS HÖGTID

Gud älskar oss och vill vara med oss. Inkarnationen var inte bara en symbol utan verklig fysisk närvaro. Vi som föddes så många sekler senare, vi är inte uteslutna från att möta Jesus. Genom kommunionen har vi konkret gemenskap med honom. *Mitt kött är verklig föda, och mitt blod är verklig dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod förblir i mig och jag i honom*, säger Herren (Joh 6:55-56). Under hela kristenhetens historia har det dykt upp villolärer som ville reducera sakramentet till symbol för Jesu kropp och blod. Vore de konsekventa skulle de säga att även inkarnationen var en symbol – att Gud bara kom till oss liksom på låtsas.

Katolska kyrkan har från början tagit strid för sanningen: det var verkligen **Gud själv**, inte någon ”representant”, som av kärlek blev en av oss, och Gud blev verkligen **kött**, inte bara på ett symboliskt sätt, och han **stannar kvar** hos sin kyrka i sakramenten. Maria var gravid och bar Guds Ord på riktigt. Blodet som rann från Frälsarens kropp på korset var inget teaterblod! Uppståndelsen var en omtumlande historisk händelse. **Eukaristins sakrament** i mässan är inte bröd och vin – fast det utåt verkar så – utan **Jesu sanna kropp och blod**. Varför? För att han sagt det.

Vid början av 1200-talet blev det angeläget att göra en ny markering mot symboliska tolkningar. Därför uppkom dagens högtid. Man ville öka de kristnas vördnad för det Allraheligaste sakramentet och synliggöra det (man hade redan börjat med bruket att prästen lyfte upp hostian så att alla kunde se den, och med *monstranser* för tillbedjan). Det mottagande som Messias fick vid palmsöndagen kompletterades liturgiskt med en procession för *hans nutida närvaro*. Sakramentet bars omkring under en baldakin. Processionen knöts gärna till välsignelser av åkrarna. I dag förknippar vi den snarare med tanken på kyrkan som *Guds folk på vandring*.

Men hade inte Eukaristin redan en högtid - skärtorsdagen? Jo, men den dagen står i *lidandets skugga*. Det fattades en högtid för *den jublande tacksamheten*. Två kvinnor spelade en roll vid införandet av denna fest, de heliga *Juliana och Eva från Liège*. Juliana såg i en vision en fullmåne (symbol för kyrkan med kyrkoårets liturgiska kretslopp). Hon blev varse en mörk fläck, alltså en fest som fattades, och förstod att eukaristin borde ha en helt egen fest. Eva, en reklus, alltså en kontemplativ nunna som aldrig lämnade sin cell, verkade för att festen skulle spridas till hela kyrkan. De två kvinnorna fick som de ville. Ett folkligt firande växte fram, där samhällets olika yrkesgrupper gick i procession med Sakramentet. Längs smyckade vägar bars fanor eller bilder av hela frälsningshistorien, från skapelsen till Kristi återkomst. I vår tid strör festklädda barn blommor på vägen. Där bärs Frälsaren fram, synlig på våra gator, mitt bland det folk som *äger hans närvaro*. Det var under just en sådan procession som vår svenska *Maria Elisabeth Hesselblad* omvände sig till katolska tron – hon som nu på söndag ska helgonförklaras av påven i Rom.

Första läsningen: **1 Mos 14:18-20** (*Han kom ut med bröd och vin*)

Denna text om prästkungen Melkisedek från Salem – d.v.s. Jerusalem – måste ha gjort stort intryck på Jesus. I nattvardssalen på skärtorsdagens kväll i Jerusalem tar han den som modell för sin nya tempelkult. Där bär han själv fram bröd och vin så som prästkungen gjorde i forntiden. Inte utan skäl: Melkisedek var för många judar bilden av en översteprästerlig Messias som skulle komma från himlen (temat *Jesus som evig överstepräst* behandlas utförligt i Hebreerbrevet). Än i dag vilar skuggan av den urgamla gesten över vår mässa när prästen – *in persona Christi*, ”präst för evigt i Melkisedeks efterföljd” (Ps 110:4) – frambär gåvan som blir **Herren själv**.

Andra läsningen: **1 Kor 11:23-26** (*Var gång ni äter det brödet och dricker den bägaren förkunnar ni Herrens död*)

Instiftelseorden i mässan var inget Paulus kunde råda över. De var formulerade av Kristus själv, och Paulus hade dem från den apostoliska traditionen (”från Herren” = genom kyrkan, jfr 1 Kor 11:2). Formuleringen ligger nära evangeliernas (Matt 26:26f; Mark 14:22f; Luk 22:19f) och allra närmast versionen hos Lukas, Paulus nära medarbetare. Apostlarna var vana att höra bråkande offerlamm i templet och se slaktdjurens av blod nedsölade kroppar. De visste att Israels förbund med Gud slöts i offerdjurens blod (2 Mos 24:8). Att Herren presenterar sin kropp som ett sådant offer, och som grund för *det nya förbundet* som Gud utlovade hos profeterna (Jer 31:31f) kan bara ha chockat dem. Den dödade Messias blir föda – från Guds sida en inbjudan till ny vänskap. De måste ha tagit emot med tårar, tysta. Gör du det också!

Evangelium: **Luk 9:11b-17** (*Alla åt och blev mätta*)

Även om den här handlingen inte skulle ha varit ett under så vore den en **bild av eukaristin**. Det är kväll, alla är trötta, inte minst Mästaren själv, och det är dags att skicka iväg skarorna. Men Jesus vill inte bli av med dem. Han älskar dem och uppmanar dem att stanna på mat. Det är en av dessa stunder där lärjungarna skakar på huvudet och tycker att Jesus yrar. Men det fattiga folket förstår. De är vana att känna hunger och lida brist på allt (jfr Luk 6:20-21). Tusentals allvarliga och hungriga gestalter sitter kring Jesus. *Allas ögon är vända mot dig, och du ger dem föda i rätt tid. Du öppnar din hand och stillar allt levandes hunger* (Ps 145:15-16). De ser profeten lyfta upp korgen med den hopplöst lilla måltiden – fem bröd och två fiskar – och de deltar i hans bordsbön. Desperation och förtröstan möts här. För en utomstående måste scenen ha verkat underlig. Så även när man ser oss efter jobbet gå till kvällsmässan för att mättas av en liten skål med hostior. *Troende hjärtan* vet varför de flockas kring Jesus. Där finns mättnad av ett annat slag – mitt i alla brister.

MÅNDAGEN I 12 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **2 Kung 17:5-8, 13-15a, 18** (*Inget annat blev kvar än Judas stam ensam*)

Dagens läsning skrevs i djup förtvivlan. Nordriket Israel, som år 926 f.Kr. bröt med sydriket Juda (och därmed Davids ätt) förföll till avgudadyrkan och lyssnade inte till Guds profeter Elia, Elisha, Amos och Hosea. Det nya assyriska imperiet i norr började dominera regionen. Israels sista kung Hosea (731-722 f.Kr.) konspirerade förgäves med Egypten mot dem. År 722/721 krossades nordriket av assyrierna efter tre års belägring av huvudstaden Samaria. Folket fördes bort och försvann ur historien.

Evangelium: **Matt 7:1-5** (*Ta först bort bjälken ur ditt eget öga*)

Vad vet du egentligen om din medmänniska – du som knappt ens förstår dig själv! Föreställ dig att ni två står där som brottslingar inför er domare. Han väljer att inte döma er utan ger er ett val: ni får var för sig avgöra vilken dom den andra ska ha. När ni har bestämt er får ni dock själva ta emot domen som ni gav varandra. Så ställer Gud oss mot väggen. Här lämnas ingen plats åt självrättfärdighet. Inför en så vis Gud kapitulerar man, tappar lusten att döma och inser att man bara kan döma sig själv. Din nästa är en nödlidande människa som behöver din barmhärtighet! Det här påminner om fallet då den vise kung Salomo löste konflikten mellan två kvinnor, som både sa att ett nyfött barn var deras (1 Kung 3:16-28). Han lät den av de två vinna tvistemålet som var redo avstå från att få rätt om det kunde rädda barnets liv.

Att se bjälken i det egna ögat handlar om att övervinna hjärtats blindhet, det här med att vi kroniskt *letar fel* på dem som vi ogillar. Bilden illustrerar vilka groteska förvrängningar av oss själva och andra vi är kapabla till. Så långt jag är från Guds milda blick som kan älska fram det vackra i varje ansikte! Hur får jag ut min bjälke? Inte med våld. Jag måste inse och ångra mina projektioner. Bjälken ska gråtas ut.

Vi ska inte döma någon, men *den broderliga tillrättavisningen* kan vara nödvändig inom kyrkan. Den utgår från objektivt konstaterbara synder (inte personliga antipatier) och kan i yttersta fall ta form av exkommunikation (jfr Matt 18:15-18).

Människor ser till det yttre, men Herren ser till hjärtat (1 Sam 16:7).

TISDAGEN I 12 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **2 Kung 19:9b-11, 14-21, 31-35s, 36** (*Jag skall beskydda denna stad för min tjänare Davids skull*)

Nordriket Israel utraderades (assimilerades) av Assyrien år 722/721 f.Kr. Samma öde hotar nu, 20 år senare, sydriket Juda. Jerusalem belägras men vägrar ge upp. Kung Hiskija var väl förberedd: en hemlig 500 meter lång tunnel försåg staden med vatten (2 Kung 20:20; 2 Krön 32:30; Syr 48:17). Den har återfunnits av arkeologer och i dag kan turister gå genom den, försedda med lampor och regnstövlar. Märkena efter Hiskijas arbetares hackor syns överallt i väggen. Men staden räddades inte av tunneln utan av Gud (v. 35).

Den grekiska historikern Herodotos (400-talet f.Kr.) skrev om en *epidemi* i assyriernas läger. Jerusalem, och därmed judendomen, var frälst. Assyriska källor bekräftar att belägringen avbröts men anger inga skäl. Man förstår!

Evangelium: **Matt 7:6, 12-14** (*Gör för människorna det ni vill att de skall göra för er*)

Dagens tre meningar ur Bergspredikan står där var för sig utan att hänga ihop. Man måste inte försöka få ihop dem med varandra (Bergspredikan är en samling olika Jesusord som Matteus har sammanställt till en helhet). V. 6 varnar oss för att pressa människor att dela vår fromhet, när de inte är redo för det. Det skulle vara som att räcka hostian åt en hund. Det är fel (men inte hundens fel). Ett helt annat läge har vi när en människa inser att hon längtar efter Guds nåd men känner sig ovärdig ("hund" betyder i Bibeln oftast "syndig, oren"). En sådan "hund" kan ändå få "smulor från barnens bord" som kvinnan i Matt 15:27. V. 12 ger oss den gyllene regeln. Den möter vi i många kulturer som praktisk rättvisepincip. Hos Jesus står den under *kärlekens förtecken*: "Var nådig, du behöver ju själv nåd!" V. 13-14 ger oss en skrämmande sanning som rimmar illa med optimistiska predikningar om att alla blir frälsta. En smal väg och en trång port missar man lätt. Du kanske ska leta länge. Men det kan också bli så att vägen hittar dig. T.ex. när du inser din hjälplöshet. Den heliga *Thérèse av Lisieux* gick sin "lilla väg" av förtröstan och kärlek. Denna himmelsväg var inte en krävande trappa uppåt utan *nådens hiss*. Den smalaste vägen är *ödmjukheten*!

Hoppas på Herren, Israel, nu och för evigt Ps 131:3.
--

ONSDAGEN I 12 VECKAN "UNDER ÅRET"

Första läsningen: **2 Kung 22:8-13; 23:1-3** (*Allt folket trädde in i förbundet*)

På 620-talet f. Kr. hittades "Lagboken" under renoveringen av templet (= Femte Moseboken?). Lagen lästes upp och folket ingick åter förbundet med Gud. Kungen Josia ivrade för Gud och hans tempel. Endast i Jerusalem skulle man offra. I dag får människor i vuxen ålder upp ögonen för Bibeln – en bok som fallit i glömska.

Evangelium: **Matt 7:15-20** (*På deras frukt skall ni känna igen träden*)

En sekt som vill värva oss med hatparoller nappar vi nog inte på. Men en till synes mild och god kristen grupp som brinner av "nya profetior" kan lätt kittla vår nyfikenhet och få oss i sitt grepp. Falska profeter (självtutnämnda andliga experter, sektledare, korrupta präster ...) är farligast när de bemästrar den fula konsten att *se ut som får*, d.v.s. som Jesu sanna lärjungar. Med ett uppriktigt och vinnande ansikte övertygar de oss om att de vill oss väl (förfärande exempel är övergrepp från prästers sida). Hur ska vi skilja ut de skadliga herdarna? Det är inte lätt, men varje växt bär alltid någon frukt vi kan analysera. Vargtassar lämnar andra spår än lammens klövar! I vargens spår hittar man benrester och

blod (konflikter och tyranni). *Bergpredikans anda* och *botens anda* saknas alltid bland vargar. I en sekt börjar allt så bra. Tills man drabbas av *baksidan*: blir skyldig företaget bakom sekten stora belopp eller inte klarar att ta sig ur deras tankekontroll utan olidliga skuld känslor. Man är oändligt långt från **Guds barns härliga frihet**, som Paulus skriver att Gud vill ge åt oss (Rom 8:21). Det är en känd sak att övertron alltid försöker ställa sig nära den sanna tron. Heresin växer på den sanna trons träd, men som svamp. Dess förkunnare tar till spektakulära effekter som ska imponera – men se upp: inte allt som sägs med Bibeln i hand är från Gud! En tråkig predikant som säger sanningen är bättre än den färgrike retorikern som rör massornas hjärtan men som serverar en dryck med små, omärkliga doser av gift. Men aldrig får vi glömma att i Kristi hus kan alla förändras. Även en varg kan bli ett lamm.

Jag skall själv valla mina får och låta dem komma till ro, säger Herren Gud (Hes 34:15).

TORSDAGEN I 12 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **2 Kung 24:8-17** (*Jojakin och de mäktiga i landet fördes till Babel*)

Den fromme kung Josias efterföljare körde den lilla resten av Davidsriket, Juda, ut över avgrunden. *Joahas*, Josias son, avföll från tron. Gud lät farao Neko II föra bort honom till Egypten. Neko insatte Joahas son Eljakim och ändrade hans namn till *Jojakim*. Han tvingades bli vasall åt den nya stormakten i öster, Babylon, men gjorde snart uppror. När han dog tog hans 18-åriga son *Jojakin* (el. *Jekonja*) över. Babyloniernas kung Nebukadnessar erövrade Jerusalem år 597 f.Kr. och plundrade Salomos tempel. Stadens bildade eller rika invånare, inklusive kungen själv och profeten *Hesekiel*, fördes till Babylon. *Sidkia* (597-586 f.Kr.), Jojakins farbror, gjordes till kung. Snart gjorde även han uppror (se läsningen i morgon).

Evangelium: **Matt 7:21-29** (*Ett hus byggdes på berggrund, ett annat på sand*)

V. 21-23 modifierar det som sades i evangeliet igår om att de falska herdarna avslöjas av sina gärningar. Det stämmer inte i alla fall. Det finns de som utåt kan framvisa imponerande meritlistor: stora lovprisningsmöten och liturgiska insatser (”Herre, Herre”! V. 21), äkta profetior, kraftfulla exorcismer och mirakel i Jesu namn. Ändå kommer Jesus att bryskt visa bort dem: *Jag har aldrig känt er!* (v. 23). Bläddra fram till kapitel 25:41-45 så får du se vilka de är: de som saknade medkänsla och inte gav konkret hjälp åt nödlidande och utsatta. Jesus lider under sådana medhjälpare. Givetvis kan de förlåtas om de omvänder sig i tid (som den gode rövaren på korset, Luk 23:42) men deras synd är särskilt vidrig: de *var satta att representera Jesus* men förvaltade hans skatter och nådemedel i en helt annan anda.

I v. 24-27 talar byggarbetaren Jesus av egen erfarenhet (att vara ”snickare”, Mark 6:3, kunde inkludera husbygge). All vår verksamhet som inte tar med andemeningen i Jesu

bud saknar bestående värde inför Gud. Framtida stormar och prövningar river ner den. ”Klippan” i v. 25 syftar inte direkt på katolska kyrkan eller den kristna bekännelsen (som Matt 16:18), utan på ett liv där man *gör* Jesu bud.

Stöd den förtryckte. För den faderlöses talan, skaffa änkan rätt (Jes 1:17).

Fredagen 24 juni – tredje fredagen efter pingst:
JESU HJÄRTAS DAG, högtid

Hjärtat sågs i Bibeln inte som en muskel, utan som vår medvetna personkärna, den privata, dolda insidan, som bara Gud kan genomskåda, det ”innersta rummet” där vi hör Guds röst eller stänger av för den (= ”hjärtats förhärdelse”). Att i bön söka Jesu hjärta är att med vördnad betrakta hans **barmhärtighet**, den innersta grunden för hans lidande som öppnade vägen till Fadern för oss. Vi vill komma nära Jesus på den ”privataste” nivån, tala ”hjärta till hjärta”. Han *som har ett mildt och ödmjukt hjärta* ropar själv till oss: *Kom till mig!* (Matt 11:28f). Vårt hjärta längtar efter detta hjärta som längtar efter oss (Jer 31:3). Den helige *Augustinus* (354-430) skrev:

*Du har skapat oss till dig,
och oroligt är vårt hjärta, tills det vilar i dig.*

Fornkyrkan tolkade Jesu ord i Joh 7:37-39 (om de inre strömmarna av ”levande vatten”, d.v.s. den helige Ande) så att det rörde sig om Jesu inre – gåvor ur hans hjärta. Johannes vittnesbörd i Joh 19:34 om vatten och blod som rann ur Jesu genomborrade sida syftar på kyrkans två grundsakrament, dop och eukaristi. Jesu hjärta, mänskligt och gudomligt, är kyrkans och nådens källa.

Medeltiden kände till många andakter där Jesu hjärta vördades, många sammanslutningar hade namn efter detta tema. En helig nunna från södra Frankrike, *Margareta Maria Alacoque* (1647-1690), såg år 1675 i en vision Jesu hjärta som flammade av kärlek. Jesus önskade, sade hon, att festen för hans hjärta infördes på den dag i kyrkoåret där vi har den nu. Från henne kom även idén att ägna den första fredagen i varje månad åt Jesu hjärta, som många gör, och hennes skrifter inspirerade till ”den heliga timmen” (en timmes bön natten mellan torsdag och fredag där man särskilt mediterar över Jesu dödsångest i Getsemane, jfr Matt 26:40). Den helige prästen *Jean Eudes* (1601-1680) bidrog kraftfullt till att andakten fick spridning, i början dock bara i Frankrike. 1856 blev denna fest förpliktande för hela kyrkan. I dag har den rang av *högtid*. Vår bönbok *Oremus* innehåller andakter och litanior till Jesu Hjärta. De är särskilt lämpliga på fredagar kring kl. 15 – timmen då Jesus dog.

Jesu kärlek vill bli älskad tillbaka. Beträktandet av hans hjärta, genomborrat och sårat av kärlek till oss, får oss att inse hur otacksamma vi är: det tanklöst likgiltiga sätt som kommunionen tas emot på! Okänsligheten för andra, de många kränkningarna av

kroppens helighet som vi blundar för. Likgiltigheten för övergreppen mot de svagaste. Det kulturella föraktet mot Kristi kyrka som blivit en självklar del av vår kultur. Inför Jesu stumma hjärta som förblöder av kärlek ska vi erbjuda oss själva i hans tjänst. Vi vill vara hans kropp på jorden som vill gottgöra, reparera, göra bot för all hjärtlöshet – *ett hjärta och en själ tillsammans med honom.*

Första läsningen: **Hes 34:11-16** (*Jag skall själv valla mina får och låta dem komma till ro*)

Människosonen har kommit för att söka efter det som var förlorat och rädda det (Luk 19:10) – så uppfattade Jesus sig själv. Gud presenterar sig här hos Hesekiel som **den gode herden** (Ps 23; Jes 40:11; Joh 10:1-18). I det ursprungliga sammanhanget (500-talet f. Kr.) handlade Hesekiels ord om att Gud ville förkasta judarnas ledare som hade förvandlats från herdar till vargar. Deras fel ledde till Judas undergång och folkets exil i Babylon. Gud lovade att leda folket hem, precis som i forntiden, vid uttåget ur Egypten (Hes 20:33-44). Han lovade att själv, personligen, bli folkets ledare. När blev han det? Judarna på Jesu tid undrade fortfarande – när ska det löftet uppfyllas? **Jesus** – Guds barmhärtighet – var svaret.

Andra läsningen: **Rom 5:5b-11** (*Gud bevisar sin kärlek till oss*)

Paulus liv bevisar vad han skriver här. Gud söker den som är långt ifrån honom, ja är hans fiende. Gud behöver inte hitta något gott i oss för att rädda oss. Vi är *älskade för att Gud är god*. Själens som inser det blir omtumlad av glädje och stolt (v. 11). Av egen fri vilja vill den sona allt som varit snett, inte för att den ”måste” utan för att den vill. Vi bär denna nåd med stor försiktighet som en skatt *i lerkärl* (jfr 2 Kor 4:7), ty genom synden kan vi lätt tappa den på marken igen.

Evangelium: **Luk 15:3-7** (*Gläd er med mig, jag har hittat fåret som jag hade förlorat*)

Syndare ska inte fördömas. De ska hittas. Helst av en herde som gläds åt att se dem igen och som gärna bär dem hem (= betalar taxin), som den här herden som bär fåret på sina axlar (jfr Ps 119:176; Hes 34:11). Jesus utstrålade en godhet som nog av många uppfattades som aningen tokig (jfr Luk 8:53; 23:11). ”De nittionio fåren som överges i öknen – ska de vilda djuren ta hand om dem?” – så kunde man lätt motsäga Jesu ord i v. 4. Den helige *Franciskus av Assisi* (ca 1182-1226), också han utskrattad som narr, smälte in i sin omgivning: det sägs att bland syndare såg han precis ut som en av dem. Jesus åt med syndare och festade med dem i deras hem – en skandal på den tiden. Man ansåg att detta gjorde honom lika ”oren” i Guds ögon som de var. Men det var just inkarnationens mening: att göra allt för att **människors hjärtan ska möta Guds hjärta**, om det så innebar att ligga på fina mattor och sjunga dryckesvisor med korrupta ämbetsmän (tullindrivare) till in på småtimmarna, och när skratten tystnat leda samtalet in på Guds barmhärtighet. Jesus var utan synd men inte rädd för att ta syndare i hand: han såg **helgonet inom var och en bakom den syndiga utsidan**. Vilken sorg det blir i himlen när

vi inte gör som han utan stöter bort syndare med vår hjärtlösa arrogans, våra snabba domar och våra kalla, bekymrade blickar som mäter dem uppifrån och ner.

LÖRDAGEN I 12 VECKAN "UNDER ÅRET" S:T JOHANNES DÖPARENS FÖDELSE, högtid

Den helige evangelisten Johannes skriver (Joh 1:6) om sin namne, den helige JOHANNES DÖPAREN, vars födelses högtid firas idag:

Det kom en man som var sänd av Gud, hans namn var Johannes. Han kom som ett vittne för att vittna om ljuset, så att alla skulle komma till tro genom honom.

Mäktig och orubblig står denne Johannes där framför oss: profeten i öknen med det helt unika uppdraget att omedelbart bereda vägen för Frälsaren. Om honom sa Jesus: "Sannerligen, ingen av kvinna född har trätt fram som är större än Johannes" (Matt 11:11). Vad säger du, Jesus? Är han större än Abraham, viktigare än Mose? Betyder han mer än Elia, David, Salomon? Svaret är ja. De tillhörde alla det förflutna, förväntningens tid, längtans tid, och det gör Johannes också, men han är därtill den som får SE hoppet uppfyllas och introducera den som alla väntade på: Messias, Guds Son, Guds lamm. *Det var denna räddning som profeterna sökte och forskade efter när de profeterade om den nåd som ni skulle få*, skriver Petrus i denna dags andra läsning (1 Pet 1:10). Gränsen mellan Gamla och Nya testamentet suddas ut i Johannes person. Tillsammans med *Ordet* överskrider han den.

Döparens far, prästen Sakarias, får veta av ärkeängeln Gabriel att Johannes ska födas, som vi hör i dagens evangelium (Luk 1:5-7). Men han tvekar inför budskapet och blir stum (Luk 1:20). Först när Johannes föds, får han tillbaka rösten (Luk 1:64), kan välsigna igen och prisar Gud med den hymn som vi ännu ber varenda morgon i kyrkans dagliga bön *laudes*: Sakarias lovsång (Luk 1:68-79). Stumheten ger mening: Gamla testamentet har i och med Sakarias inget mer att säga. Hans son är hans nya röst, ja, Guds nya röst som Gud en gång använde profeten Jeremias röst: *Jag lägger mina ord i din mun* (Jer 1:4 – i denna dags första läsning). Den vuxne Johannes säger om sig själv: *Jag är en röst som ropar i öknen: Gör vägen rak för Herren som profeten Jesaja har sagt* (Joh 1:23). I Döparen talar alltså Guds ande.

Har någon – bortsett från Jungfru Maria – haft en viktigare uppgift? Så förunderligt nära och sammanvävd han är med Jesus, så trogen sitt uppdrag från Gud! Inte sig själv utan Jesus vill han framhäva: *Han ska bli större och jag bli mindre* säger denne profet om Jesus (Joh 3:30). Så passande att dagarna nu blir kortare och kortare tills vi når den mörka midvintern, tiden för *Jesu* födelse, då dagarna börjar växa igen – så elegant genomtänkt vårt kyrkoår är! Må detta starka helgon bistå oss, så att vi orädda och raka vågar ropa upp och bana vägen för Jesus var vi än står. Vi som lever i Jesu efterföljd, är ju lika viktiga, ja ännu viktigare än Döparen, för Jesus sa ju också: *Ingen av kvinna född är större än*

Johannes, men den minste i Guds rike är större än han (Luk. 7:28). Ditt vardagliga liv som kristen har avgörande betydelse. Det är stort och värdefullt i Guds ögon!

Kyrkans bön denna dag:

Allsmäktige Gud, du sände den helige Johannes döparen att gå före Herren Kristus och bereda ett folk åt honom. Skänk oss din Andes nåd och glädje, och styr våra fötter in på fredens och frälsningens väg.

Särskilda läsningar i vigiliemässan: Jer 1:4-10; 1 Pet 1:8-12 samt Luk 1:5-17. Läsningar på själva högtidsdagen Jes 49:1-6, Apg 13:16, 22-26 samt Luk 1:57-66, 80.